

holdt med den anden Nattrøjen sammen over sit høje Bryst.

„Gutten er da ikke bleven syg?“ spurgte hun, bleg af Angst.

„Jo, du maa straks tænde op og varme Vand i den store Gryde . . . men skynd dig.“

„Er han meget syg?“

„Ja, det hører du jo. Skynd dig blot,“ sagde han i en ham ganske uvant bydende Tone. „Det haster meget.“

Han gik tilbage til Sovekammeret, hvor Gutten endelig var falden til Ro og atter syntes at sove fuldkommen fredeligt. Hansine, der omsider havde faaet Lejlighed til at kaste nogle Klæder om sig, sad i en fremoverbøjet Stilling paa en Stol ved Sengens Hovedgærde. Med Hagen hvilende i sin Haand, Albuen støttet paa Knæet, betragtede hun Barnet med det tillukkede, næsten haarde Udtryk, som hendes Ansigt altid fik under heftige Sindsbevægelser.

Emanuel nærmede sig varsomt og satte sig paa en Stol ved den anden Side af Sengen.

„Kan du forstaa det, Hansine? Kan du begribe, hvordan det er gaaet til? I Middags forlod jeg ham saa rask og livlig . . . og nu! Hvad tror du dog, det kan være?“